

man de tre Tal sammen, faar man til Resultat 40,2 Mill. Kr., som altsaa bliver de virkelige Militærudgifter. Jeg ser naturligvis her bort fra Pensionering og fra Forrentning og Amortisation af Hærens og Marinens Ejendomme . . . men hvis vi sammenligner det nævnte Beløb 40,2 Mill. Kr., som altsaa herefter bliver de virkelige Militærudgifter, med Statsregnskabet for 1926—27, viser det sig, at der nøgternt beregnet er en Nedgang paa ca. 5 Mill. Kr. Heri er indbefattet f. Eks. den Nedgang i Lønninger, vi fik sidste Aar, og kort sagt alt. Men jeg maa her nævne, at naar man gaar over til en delvis ny Ordning, bliver der i en Overgangstid en hel Del Udgifter, en ret betydelig Sum til at begynde med, men en Sum, der er aftagende i Aarens Løb, og som til syvende og sidst, naar man fuldstændig gaar over til det nye System, vil forsvinde. . . . »

Ministeren omtalte Kaserneforholdene som i høj Grad forsømte og nævnte her: »Jeg gør opmærksom paa, at vi har solgt Etablissementer — det skulde vi jo efter Ordningen af 1922 — for en ca. 4 Mill. Kr., og der skulde være 3 Mill. Kr. i Behold. De er imidlertid vandret ind i Finansministerens Kasse, og jeg ved ikke, hvordan Rigsdagen vil stille sig, naar jeg nu kommer og anmoder om en Del af disse Penge for at bringe Orden i vore Kaserneforhold. Det skulde ikke undre mig, om man fra visse Sider i Salen rettede en Protest imod, at man her skal bevilge Penge, til Trods for at vi har et Overskud ved Salg af Bygninger paa over 3 Mill. Kr. Man erindrer maaske, hvorledes man i sin Tid fra Oppositionens Side tumlede ustandselig med de 10 Millioner, de mange Millioner, man vilde smide ud til Kasernebyggeri. I Øjeblikket er der 3 Millioner i Overskud; det er Resultatet. Men at det bliver nødvendigt at bevilge en Del Penge her for at faa Orden i disse Forhold, derom er jeg ikke i Tvivl.« Ministeren sluttede sin Fremsættelsestale saaledes: »Naar jeg skal karakterisere Forslaget i dets Helhed, kan jeg gøre det ganske kort ved at sige: Det forøger Materiellet, og det indskrænker Personellet noget. Mon det ikke skulde være den rigtige Linie at vandre efter? Som jeg allerede har omtalt, lægges Forsvaret fastere efter dette Forslag end efter Ordningen af 1922.«

Ved 1. Behandling i Folketinget anbefaledes Lovforslaget, dog med nogen Betænkelse overfor Indskrænkningen i Officiantklassen, af *Venstres* Ordfører, I. A. Hansen, der sluttede med at betegne det som et Forhandlingsgrundlag, hvorhos han tilføjede: »Vi ønsker Forhandlingen udstrakt til alle, som vedkender sig Nødvendigheden af, at Danmark opretholder et militært Værn i Lighed med andre Stater,